

Ὁ Γιάννης κι' ὁ Μαρῆς,
μελοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Γ. — Δὲν τὴν νομίζεις, βρέ Μαρῆ, μεγάλη ἀδικία
νὰ ζοῦν καὶ νὰ χοντρένουνε τ' ἀσήμαντα σαρκία
κι' ἐκείνους ποῦ τὸ πνεῦμα τους ζωὴ στὸν κόσμο φέρνει
μὲς τὴν καλύτερη στιγμή ὁ χάρος νὰν τοὺς πέρνει;
Καὶ δηλαδὴ θέλω νὰ πῶ,
γιὰ ποιὰ αἰτία καὶ σκοπὸ
νὰ χάτουμε τὸν Δωρίζα τὸν ἅγιον πατέρα
καὶ δὲν ἐπέθενες ἐστὶν κακοχρονάχης λέρα!

Γιατὶ νὰ ζῆς καὶ νὰ γλεντᾷς ἐστὶν ὁ κορκοσοῦρης
ὁ ἄθρωπος ὁ ἀχρηστος, τὸ ἀχθος τῆς ἀρούρης
καὶ νὰ σβυστῆ σαν τὸ πουλί, σαν ἅγια λαμπάδα,
Δεσπότης ποῦ παρόμοιος δὲ θάρτη στὴν Ἑλλάδα;
Γιατὶ πικρὰ νὰ κλάψουμε τὴν στέρησιν ἀνθρώπου
ποῦταν τιμὴ καὶ καύχημα τοῦ ἀτυχοῦς μας τόπου
καὶ δὲν ἐρχάτουνε σ' ἐσὲ τὸ βλάγια, τὸ μπιρμπάντε,
μακίνο καὶ περιδρομος καὶ κόρπο φουλμινάντε;

Γιατὶ φωστῆρες ἀληθεῖς νὰ γίνονται σαράβαλο
κι' ἐστὶν νὰ στέκης κότσανος νὰ κἀνης τὸν Καρνάβαλο;
Βλέπω τὸν κόσμο κι' ἀπορῶ καὶ τὸ σταυρὸ μου κἀνω
καὶ μ' ἀγωνία καρτερῶ τὴν ὥρα νὰ πεθάνω
γιὰ νὰ ξετάσω βρέ Μαρῆ νὰ μάθω τὴν αἰτία
πῶς διάλο νὰ ζοῦμε μεις γιομάτοι ἀμαρτία,
κι' ἐκεῖνοι ποῦ χρειάζονται κι' εἶν' ὄλο καλοσύνη,
προώρως νὰ μᾶς φεύγουνε κι' ὁ βίος τους νὰ φθίνη!

Μ. — Ἄς τὰ φιλοσοφίσματα καὶ πές μου πῶς σὴν
τ' ἀρέττο καὶ ἡ σύλληψις τοῦ διακὸ τοῦ Πεφάνη;
Γ. — Μαρῆ σου τῶπα κι' ἄλλοτε πῶς δηλαδὴ δὲ θέλω
νὰ με ρωτᾷς γιὰ πράγματα ποῦ ἀφοροῦν τὸν Τσέλο
ἀν θέλεις νὰ μιλήσουμε ν' ἀλλάξης ὀμιλία
ἐγὼ δὲ θέλω ντράβαλα μὲ τὴν εἰσαγγελία!
Ἐγὼ γνωρίζω μοναχὰ ὅτι γνωρίζουν ἴλοι,
πῶς ἐπετάξαν ἢ δραχμὲς μ' ὄλο τὸ πορτοφῶλι.

Μ. — Δὲν μ' ἐκατάλαβες λοιπόν!

Γ. — Τί ἐνοεῖς;

Μ. — Σοῦ εἶπα,
ἀν ἐστεινε νὰ κλείσουνε τὸ διάνο μὲς τὴν τρύπα.

Γ. — Ἐστετε ἢ δὲν ἐστετε, τὸν Τσέλο νὰ ρωτᾷς,
καὶ πάψε γιὰ τὸ διάλο αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις

μὴ μέσα στοῦ Καρνάβαλου τὴ φέστα καὶ τὸ μπῆρι,
ἐδῶγ κανένα ἐνταλμα νὰ συλληφτοῦμ' οἱ δύο!

Μ. — Τοῦ Διονυσούλη τᾶμαθες θαρρῶ τὰ σκουριασμένα
ποῦ γιὰ τὴν ὥρα τῶχουνε πέντε σακκιά πιασμένα.
Ἐχυνε μαῦρα δάκρυα γιὰ τὸν ἀφεντικό του,
κι' ὄλο τὸ πράμα τοῦ σπιτιοῦ εἰρέθηκε δικό του!
Ἐκανε πῶς θὰ σκοτωθῆ κι' ἐγύρευε λαντσέτα,
κι' ἀφ' τὴν ἀγάπη τὴν πολλὴ δὲν τ' ἄφρηκε πετσέτα.
Ἐκλεγε κι' ἐδερνώτουνε πῶς μένει μὲς τὸ δρόμο
καὶ φορτωμένος ἐφυγε μ' ἐξή σακκιά στὸν ὄμο!

Γ. — Καὶ δὲ μοῦ λές, μωρὲ Μαρῆ ποῦ κἀνεις τὸν ἱππότη,
πῶς ἀρῆσες τῆ Ζάκυθος τὸν ἅγιον Δεσπότη,
χωρὶς καθόλου νὰν τοῦ πῆς κανένα κομπλιμέντο
ἢ νὰν τοῦ δώσης σπῆτι σου κανένα τραταμέντο;
Βεβαίως πῶς ἀν ἦτανε νὰ μὲνη στὸ Ληξούρι
ποτέ δὲν ἤθελε φανῶ καθῶς ἐστὶν γαιδούρι.

Μ. — Ὁ ἴδιος εἶσαι πάντα σου! Γιάννης καὶ πάντα Γιάννης!
ὡς καὶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μ' ἐμένανε τὰ βάνεις;
Τόσες καὶ τόσες ἀχροντιές στὸν τόπο μας μεγάλες,
πῶχουν διπλὲς καὶ τριδιπλὲς πευκοστρωμένες σάλες
τόσοι καὶ τόσοι κύριοι στὴν ἐτικέτα πᾶτοι,
δὲν ἐκομπλιμεντάρανε καθόλου τὸ Δεσπότη
κι' εἶχες ἀπαίτησι ἐγὼ ὁ πένης ἰδιώτης
ν' ἀνοιζῶ τὴ μπαράκα μου νὰ μπῆ κοιτᾷ Δεσπότης;

Ἐχεις νὰ πῆς, ἀν ἦτανε κανένας ξένος ἄλλος,
ἀμέσως ἐγενώτουνε ἀπρεμεντί καὶ μπάλος
ἀλλὰ γι' ἀνθρώπους σοφάρους καὶ μάλιστα γιὰ ῥάσα
ποῦ εἶδῃσι δὲν ἔχουνε ἀπὸ καντριλίας πάσα,
κι' οὔτε δὲν ἔμαθαν ποτέ τοῦ γαλαταίου τρόπο,
λίγο θαρρῶ φροντίζουνε σ' αὐτόνε μας τὸν τόπο.

Γ. — Λοιπὸν θὰ γένης μάσκαμα;

Μ. — Καὶ μὲ ρωτᾷς ἀκόμα
ποῦ καρτερῶ τὴν αὔρινη μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα!
Ἡ μάσκαμα ποῦ σκέφτομαι νὰ καταφέρω Γιάννη,
ἀπὸ τὸ Δικαστήριο στὸ Μέτελα θὰ φθάνη.

Γ. — Τόσο μεγάλη μάσκαμα τὸ διάλο θὰ λήη!

Μ. — Θὰ παρῆται τῶν Βωμῶν τὰ ἀνύχουνα τὰ κλέη.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἐνα σπῆτι κολασαῖο ποῦνε σὸν Ἑβραίων χάρα
 ποῦ μᾶς βγάνει κάθε τόσο δόγματα ψυχρά καὶ μαῦρα
 ἕνα σπῆτι ποῦνε μέσα ὄντα δίχως συστολή.

Τί θαρρεῖς πῶς παριστάνει ;

Γ. — Μὰ νομιζῶ τὴ Βουλή.

Μ. — Κι' ἕνα ὄμορφο βαπόρι ποῦ ἀδιάκοπα καπνίζει
 δίχως δρόλου νὰ ξεταζῆ ἂν τὸ κάρβουνο κοπτιζέι,
 στολισμένο μὲ βελουδα καὶ μὲ τούρκικα χαλιὰ,
 τὸ λογαριασμό σου κάνε
 νὰ μαντέψῃς σὸν πηδὸ νᾶνε.

Γ. — Ὅζν' αὐτὸ ποῦ πηροφέρειν τὸ χρυσὸ μας βασιλεῖ.

Μ. — Ἐνα σπῆτι πῶχει πόρτες μυστικές ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 π' ὅποιος ξέρει νὰν τίς βρασκεῖ δὲν φοβάται φυλακὴ,
 ἕνα σπῆτι π' ἀπὸ δαῦτο πέρνουν ὄλοι μερτικό,
 ἕνα σπῆτι . . .

Γ. — Φθάνει, φθάνει

κι' ἐνοιῶσα πῶς παριστάνει
 τὸ ταμεῖο τοῦ γκοβέρνου ποῦ τὸ λένε κεντρικό.

Μ. — Κι' ἄλλο σπῆτι ποῦν καινόργγο ποῦνε ζάχαρι καὶ μέλι
 π' ὡς τοῦ χρόνου λογαριάζω νὰν τοῦ φᾶν' καὶ τὰ θεμέλια,
 ἕνα σπῆτι ποῦ μαστόροι τὸ 'πιτύχαν εἰδικοί,
 ποῖὸ νὰ εἶναι ;

Γ. — Δὲν εἶν ἄλλο ἀπὸ τὴ σταφιδιχὴ.

Μ. — Κι' ἕνας γέρωσ μὲ τὴ βράκα ποῦ περίσσευμα μᾶς φέρνει
 πῶχει μιὰ δεμένη μύτη κι' ἀπὸ πίσω του τὴ σέρνει
 ἕνας γέρωσ ποῦ πλουτένει συζητῶντας στὴ Βουλή,
 ποῖὸς νὰ εἶναι ;

Γ. — Πάψε πλέον καὶ μ' ἐσκότισες πολὺ.

Τί μοῦ λές γιὰ μασκαράτες ποῦ ποτέ μου δὲν τίς εἶδα.
 Ἄν θὰ πῆς, νὰ πῆς γιὰ τοῦτες ποῦ γυρίζουν στὴν πατρίδα.
 Τίς δικές μας μόνο ξέρω καὶ γι' αὐτές νὰ μὲ ρωτᾶς.

Μ. — Τ' ἄλλο τὸ Σαββάτο θάχῃς ὅ,τι σήμερον ζητᾶς.

— x x x —

Ἐνοικιάζεται κλειδοκῦμβαλον εἰς καλὴν κατά-
 στασιν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Εἰς τοῦ Νικολάτου πωλοῦνται σαρπαντέν
 καὶ κομφετὶ Ἀθηναϊκὰ πρὸς 1, 60 τὴν λίτρα.

— x x x x —

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ.

ΣΤΟ ΝΗΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Καλῶς μου τὸ τὸ νηὸ μου τὸ φεγγάρι.
 Καὶ τί νὰ πιάσω δὰ τώρα ποῦ σ' εἶδα ;
 Μήπως ἔχω κλονί μαργαριτάρη ;
 Μήπως ποτάζω μία χρυσὴ ἀλυσίδα ;

Ἐχω ἀδειανὸ καὶ κούφιο τὸ πουσναρί.
 Καὶ διστάζω σ' ἐσὲ νὰ βάλω ἐλπίδα,
 Μὰ φεγγάρι μου, ἂν μῶκανες τὴ χάρη
 Νὰ μοῦ δώσης κ' ἐμὲ μιὰ λιματίδα.

Ἀπὸ τὴ γιόμωσή σου τὴ χρυσὴ ;
 Νὰ χρυσώσω κι' ἐγὼ καὶ νὰ γιομίσω
 Τὴ φοῦχτα μου καλὰ τὴν ἀδειανή.

Δὲν ἤθελε ποτέ σοῦ ἀγνωμονήσω.
 Μὰ κάθε ποῦ προβαίνεις ἰστὸ βουνάκι,
 Πεταχτὰ νὰ σοῦ δίνω ἕνα φιλάκι.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Γιατὶ ἐκείνου τοῦ ἐβάλανε σταυρό ;
 Βάνουνε πάντα ἐκεῖνο τὸ σημεῖο
 Σὲ μέρη ὅπου χύνουνε νερό,
 Σεπτὸν προστάτην ἐν οὐρητηρίῳ.

Μπά ! τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖον νὰν τὸν ἰδῶ
 Ὅμοιομένον μ' ἕνα οὐροδοχεῖο !
 Νὰ χρειάζεται κι' ἐκεῖὸς φυλαχτικό,
 Για νὰ μὴν τοῦ συμβαίνη πρᾶμμα ἀχρεῖο !

Καὶ σὺ πάλε ἐκατάντησες σταυρὲ
 Σὲ ἀνάξιες κακὲς ὑπηρεσίες,
 Νὰ σκέπῃς ὅσες γέγονται ποτέ,

Στὰ μέρη ἐκεῖα ἠθικὲς ἀκαθαρσίες.
 Ποιὸς ἦθε σοῦ τὸ πῆ ποτέ Χριστέ,
 Στὲς αὐταπάρνησές σου καὶ θυσίες,
 Πῶς ὁ σεπτὸς σταυρὸς σου
 Θὰ καταντῆ μετὰ τὸ θάνατό σου

Σὰν ἄλλα ἐμποδητήρια
 Νὰ βάνεται σὲ στήλα — οὐρητήρια.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΓΝΩΜΗ

Ἡ ὑστάτη θέλησις τοῦ ἀποθανόντος ἀρχιερέως μας ὑπῆρξε νὰ ταφῆ ὅπου καὶ οἱ κοινοὶ τῶν θνητῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Λαοῦ τὸν ὁποῖον ἠγάπα. Ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέρος τοῦ Λαοῦ τῆς Κεφαλληνίας ὑπολείπεται ἐν καθήκον. Νὰ μὴ λησμονήσῃ τόσον ταχέως τὸν Δεσπότην του καὶ τὰ ὑπαγορευόμενα τὴν θέλησίν του ταύτην αἰσθήματα.

Τὸ μνημεῖον του πρέπει νὰ γίνῃ διὰ κοινοῦ ἐράνου, ταπεινὸν ὅσον θέλετε, ἵνα συμφωνῆ πρὸς τὸν βίον του καὶ μὲ τὰς καθόλου διαθέσεις του, ἀλλὰ δι' ὅσον τὸ δυνατόν γενικωτέρας εἰσφορᾶς ἵνα λαϊκὴν περισσώτερον τὴν ιδέαν τοῦ Μνημείου.

Ὁ φόρος θὰ ᾖ εἰς ἐλάχιστος ἀπέναντι τῆς εἰς αὐτὸν ὀφειλομένης εὐγνώμονος μνήμης.

ΝΕΑ ΔΩΡΕΑ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΛΙΒΙΕΡΑΤΩ.

Οἱ ἐν Μασσαλία διαμένοντες Κεφαλλῆνες κ.κ. ἀδελφοὶ Λιβιεράτοι (Ραλάτοι) ἀπέστειλαν ἐσχάτως πρὸς διανομὴν εἰς τὴν ἰδιαίτεραν αὐτῶν Πατρίδα Ἀνωγὴν τοῦ Ληξουρίου, ἕξ χιλιάδας φράγκα χρυσᾶ.

Τὴν γενναίαν πράξιν τῶν εὐεργετῶν τούτων τῆς Πάλης εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσιν καὶ οἱ λοιποὶ πλούσιοι πατριῶται μας.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΔΡΑΝΕΙΑ.

Ἐπεβλήθη νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν περὶ χορηγήσεως πιστώσεως δύο ἑκατομμυρίων καὶ πλέον δι' ἧς πρόκειται νὰ γίνωσιν διάφορα δημόσια ἔργα καὶ ἰδίως ὁδοί.

Ἐκ τούτων περὶ τὰς ἑξήκοστας χιλιάδας ἐπῆρξεν ὁ κ. Θεοτόκης διὰ τὴν Κερυραν, ἑκατὸ περίπου διὰ τὴν Ζύκυνθον καὶ ἐξ ὅλου τοῦ νομοῦ Κεφαλληνίας μόνον οἱ βουλευταὶ Σάμης κατόρθωσαν νὰ πάρουν τεσσαράκοντα χιλιάδας δραχμὰς διὰ τὴν ἐπαρχίαν των.

Οἱ ἰδίαι μας κυβερνητικοὶ βουλευταὶ, ἄγρον ἠγόρασαν.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τῇ Καλλικελάδῳ ὑψιφώνῳ δεσποινίδι

ΠΑΥΛΙΝΑ ΣΑΝΤΑΜΑΡΙΑ.

Σεμνότητος ὁμοίωμα καὶ κάλλους ταυτοχρόνως.

Ἄβιαστος ἐξέρχεται ὁ τῆς φωνῆς Σου τόπος,

Νεότητα, γαράν, ζωὴν καὶ τέρψιν διαχέει,

Τὸ Θιαυρόν μας συγκινεῖ, ἐνθουσιᾶ, ἐκπνέει,

Ἄσμα γλυκὺ, θεσπέσιον, ὅπταν ἄθος ψάλλῃς.

Μαγεῖαν εἰς τὰ στήθημας, τὰ πάλλοντα ἐμβάλλεις,

Ἄγγελοῦ σὺ ἐν τῇ σκηνῇ μὴ τάχα εἶσαι φάσμα,

Ἐπίπτον εὐθὺ ἐκ τ' οὐρανοῦ, τὸ εὐχόν Σου ἄσμα; ;...

Ἦα καὶ ῥόδα εὐοσμα, ἐκάστη Μοῦσ' ἀ. λέεψη.

Ἄγγελος πάντα τῶν Μουσῶν, ΠΑΥΛΙΝΑ ἄ. σέ στέψη.

Ἦλ. δικ. — ἄ. Ο. Κ. Κ. Δ. . . . (Φιλόμουσος).

— x x x —

ΤΟ ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΩ ΚΟΜΗΤΑΤΟΝ

ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ.

Διακηρύττει ὅτι.

Ἡ Α. Μ. ὁ Καρνάβαλος ἀφιχθήσεται τὴν Κυριακὴν 4 Φεβρουαρίου ἐν μεγάλῃ πομπῇ καὶ ἀλλελαγμῷ.

Ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ του γενήσεται περὶ ὥραν 3 μ. μ. ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Δικαστηρίων ὅπου θὰ χαιρετίσῃ τὰ πλήθη διὰ καταλλήλου προσφωνήσεως.

Πρὸς μείζωνα ποικιλίαν ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Κομητάτου τὰ ἐξῆς πέντε βραβεῖα διανεμηθησόμενα εἰς τοὺς προσωποδόφρους οἵτινες εὐπρεπῶς ἤθελον παραστήσει οἰανδήποτε ιδέαν μετ' ἐπιτυχίας.

Αἱ προσωπικαὶ ἀπομιμήσεις δὲν βραβεύονται, ὡς ἐπίσης δὲν βραβεύονται παραστάσεις ἐκτελεσθεῖσαι τὸ παρελθὸν ἔτος.

Βραβεῖον	Α'.	Δραχ.	70.
»	Β'.	»	50.
»	Γ'.	»	30.
»	Δ'.	»	25.
»	Ε'.	»	25.

Διὰ νέου προγράμματος θὰ κανονισθῶσιν τὰ βραβεῖα τῆς τελευταίας Κυριακῆς ἐκ τοῦ ὑπολειπομένου ποσοῦ δραχμῶν 600 περίπου.

ΤΟ ΚΟΜΗΤΑΤΟΝ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ